

† Marijina cvetka.

To vam je bilo veselje, ko se je po daljši bolezni zopet vrnila v šolo Ivica, ena najbolj pridnih učenk! Hrupen pozdrav, prisrčen sprejem! Hudo špansko bolezen je prebolela Ivica. Upati je bilo, da bo odslej zopet pridno obiskovala šolo, ki ji je bila tako pri srcu. Saj so bile še v bolezni njene misli več v šoli nego doma. Ivica je res vsa živela za šolo. Na nobena vprašanja ni ostala dolžna, dolžnost ji je bila vedno sveta. Ko bi vi videli njene zvezke! Kako lepa pisava, lična oblika, naloge izvršene do natančnosti! Součenke so ji bile sestrice; napram vsaki je bila vljudna in prijazna. Posebno je dičilo Ivico to, da nikdar ni govorila o svojih součenkah kaj slabega. Njeno blago srce je videlo na njih le dobro.

Pa skromna je bila kot vijolica. Dasi iz ugledne rodbine, nađarjena, prikupljive vnanjosti, vendar ni iskala nikjer prednosti in pohvale. — Kako pa je šele čislala in ljubila svoje učiteljice! Že njih želje je uganila in izpolnila. V njenem nedolžnem srcu je pa gorela posebno ljubezen do nebeške Matere. Takoj, ko je vstopila v vadnico samostanske šole, je prosila za vsprejem v »Marijin Vrtec«. Kdo bi si bil mislil, da bo ta cvetka »Vrtec« tako kratko krasila! Ali ni to pomenljivo: sobota — Marijin dan — je bil njen rojstni dan in njen zadnji življenski dan. Kolikokrat je videla večna luč to pridno deklico pred tabernakelnom in pri angelski mizi! Večkrat se je zjutraj zarana odpravila z doma in hitela v cerkev uživat angelski kruh.

Natihem je včasih zvalila s seboj tudi mlajšega bratca. Tako se je vonj te cvetke razširjal doma in v šoli. Zato pa je nebo zahrepenelo po njej. Koncem velikega tedna se je počutila zelo slabo. Leči je morala, in radi srčnega vnetja se je bilo bati najhujšega. Po resni zdravnikovi izjavi so dobri roditelji poskrbeli tudi za njeno blago dušico.

V težkih zadnjih urah jo je mučila huda žeja. Mamica, hoteč ljubljenci olajšati trpljenje, ji je kanila na jezik nekaj kapljic finega konjaka. A ko je deklica začutila opojno pijačo, je ni zaužila, tako da ji je morala mamica zbrisati tekočino raz jezik. Tudi v največjih mukah ni hotela Ivica prelomiti abstinenčne obljube.

Veliki soboti je sledila težka noč, za Ivico in za roditelje res — velika noč! Že v prvih urah velikonočnega jutra je priplul smrtni angel k posteljici nedolžne deklice, pritisnil na njeno čisto čelo poljub ter ponese! to prelepo cvetko zmagoslavno vstalemu Zveličarju.

Vsa v cvetju je ležala Ivica o velikonočnih praznikih na mrtvaškem odru. Žalostna novica o njeni smrti se je bliškoma razširila.

Na zadnji poti so jo spremljale na velikonočni torek tudi njene součenke in ji poklonile venec v znak ljubezni. Imela je prav lep pogreb.

Starši so ji hoteli izkazati še v slovo vso ljubezen, zato niso štedili stroškov zanjo.

Počasi se je pomikal mrtvaški voz z belo in z venci posuto krsto med sviranjem godbe proti Sv. Krištofu. Ob odprti družinski rakvi so pevci še enkrat zapeli pretresljivo žalostinko. Telesni ostanki blage Ivice so našli tih kotichek v deželi mrtvih, a njena dušica dom med angelci. Iz naših src pa se dviga k njej prošnja — molitev:

»Na srečnem božjem nebi —
oj, moli še za me!«

Zakaj sem postal Mladi junak.

Tovariši!

Veselilo nas je, ko smo brali v Angelčku Vaša pisma. Tudi v Preski nas je čez stoindvajset Mladih junakov. Jaz sem postal Mladi junak zato, ker nočem piti vina. Tudi se nečem valjati po cesti ali jo vsaj meriti. Mnogokrat so že našli pijanca v cestnem jarku. Pijanec se tudi tepe; ko pride domov, pa razsaja. Tudi kajenje mi jako smrdi. Lansko leto smo imeli Mladi junaki izlet k Sv. Katarini. Bil je jako lep dan. Tam smo se igrali in peli. Ob petih smo šli domov. Tudi letos bomo imeli kak izlet.

Anton Duhovnik,
učencem II. razr. v Preski.